

РЕШЕНИЕ

№ 5629

гр. София, 20.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 79 състав,
в публично заседание на 18.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Димитров

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2151** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. с чл. 145 - чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба Б. М. П. с ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-000761/14.02.2023 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДвП на полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“, с правно основание чл. 171, т. 1, б. "б. " от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В жалбата са наведени твърдения за незаконосъобразност на обжалваната ЗППАМ, тъй като при съставянето ѝ били допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, издадена била при нарушение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Твърди се липса на компетентност за издаване на акта, неправилно приложение на материалния закон, поради липса на твърдяното нарушение. Сочи се, че за същото нарушение лицето е санкционирано два пъти като е нарушен принципа „Ne bis im idem“. Твърди се, че липсват доказателства за извършване на соченото нарушение. В заключение се прави искане за отмяна на Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-000761/14.02.2023г.

В съдебно заседание жалбоподателя, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата, представя писмени бележки, които са сходни по съдържание с депозираната жалба.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДРВ, редовно призован не се явява, не се представлява и не изразява становище по съществото на спора.

СГП, редовно призована не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) със серия GA, № 904905 от 11.02.2023г., издаден от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“, с който е установено, че жалбоподателят П. на 11.02.2023г. в 04,10 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към аерогара С. управлявал л.а. марка „Тойота“ модел „Корола В.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Д. В. М.. Като при извършена проверка срещу хотел „Premier“ е отказал да бъде изпробван с техническо средство D. T. 5000 с фабричен номер ARMF 0017 за употреба на наркотични вещества или техните аналози. Издаден му е бил и талон за медицинско изследване № 0176626 от 11.02.2023г. за ВМА. В следствие П. не е извършил назначеното му медицинско изследване.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната заповед за прилагане на ПАМ на 14.02.2023г., като е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т.1, б. “Б” от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

В хода на съдебното производство с определението за насрочване на делото за първо открито съдебно заседание на жалбоподателя е указано, че носи доказателствена тежест за установяване на съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, на които основава своите искания или възражения и да представи писмени доказателства в тази връзка.

Служебно е изискана от съда справка от ВМА-С., в която да се посочи извършено ли е назначеното медицинско изследване от жалбоподателя.

В проведеното съдебно заседание по делото освен представените с административната преписка писмени документи, бяха приобщени: писмо рег. № И-3237/28.03.2023г. от Заместник- Началник на ВМА, от което е видно, че Б. М. П. с ЕГН [ЕГН], не е регистриран в информационната система на ВМА и няма информация същият да се е явил за изследване по реда на Наредба №1 от 19.07.2017г. за реда за установяване концентрация на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техните аналози; показанията на свидетелите Н. Б., К. В., В. А.; писмо СДВР отдел ПП от 19.07.2023г., справка картон на водача, АУАН серия GA, № 902334 от 11.02.2023г., АУАН серия GA, № 904905 от 11.02.2023г., дневник за отразяване на резултатите от използвани технически средства, справки за Дрегер Алкотест 7510 с ARDM 0217.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е

издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Това обстоятелства се установява от приетата по делото като доказателство Заповед № 513з - 1618 от 26.02.2018г. на директора на СДВР, с която са определени служителите на СДВР- ОПП, които могат да налагат ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП и от Заповед № 513з - 6324 от 17.08.2018г., с която ответника е назначен на длъжност полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ СДВР.

Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, още по-малко такива с характер на съществени, годни да доведат до отмяна на обжалвания акт. Заповедта е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му и процедурата за съставянето и връчването му. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Към административната преписка са приложени писмени доказателства, удостоверяващи наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта, включително цитираната справка, докладна записка на полицейският служител установил нарушението и др.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване, на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП

хипотези, а именно – водачът управлява ППС и е отказал да бъде проверен с техническо средство или с тест, да бъде изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че със съставения АУАН е установено, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил марка „Тойота“ модел „Корола В.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. В. М., и е отказал да бъде изпробван с техническо средство D. T. 5000 с фабричен номер ARMF 0017- за употреба на наркотични вещества или техните аналози. В последствие жалбоподателят не е извършил и назначеното му медицинско изследване.

Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на водача на управлявания лек автомобил ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в ЗППАМ.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ. Като писмено доказателство по делото е приет, без оспорване от страните, АУАН серия GA, № 904905 от 11.02.2023г., издаден от мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“. Актът е издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по закон, по установения ред и форма, като в частта на установяването на отказа за тестване за употреба на наркотични вещества или техните аналози, на посочените в акта дата и място, материализира удостоверително изявление на издателя си, т. е. отнася се до съществуването на факти, възприети лично от длъжностно лице – издател. Същият е официален удостоверителен документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, който се ползва с презумптивна доказателствена сила за това обстоятелство съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП. Жалбоподателят не твърди, а и не ангажира доказателства, че на посочена в акта дата е бил изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техните аналози или в последствие да е извършил назначеното му медицинско изследване, поради което спрямо него правилно е приложена предвидената в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП принудителна мярка. Тъкмо напротив, събрани са доказателства от приобщеното писмо, че същият не се е явил, да даде кръвна проба, а на място е отказал извършване на теста, което се потвърждава и от показанията на свидетелите Н. Б., К. В. и В. А..

Настоящият състав намира, че Заповедта е постановена в съответствие с материалния закон. Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение. В случая оспорената заповед е издадена и в съответствие с целта на закона, визирана в чл. 22 от ЗАНН, връзка с чл. 171, ал. 1 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се попречи на извършването от водача на други нарушения на ЗДвП.

Приемат се за неоснователни наведените възражения, свързани с твърдението, че жалбоподателя имал желание да извърши назначеното му медицинско изследване, но е преценил, че в посоченото време за извършването му няма да му е достатъчно да се придвижи до ВМА за даване на проба. Тези твърдения от не са подкрепени от каквито и да е доказателства. По делото са налични показанията на свидетелите Н. Б.,

К. В., че жалбоподателя, е отказал да бъде тестван с техническото средство. Също така, от тези показания и от наличните писмени доказателства по делото се установява, че на П. е предоставено предвиденото време от 40 мин. за извършване на медицинското изследване. Субективните очаквания и предположения на жалбоподателя, че това време нямало да му е достатъчно да се придвижи до определеното медицинско заведение, от една страна не са от значение за реализиране на отговорността му, а и не могат да се споделят, тъй като същите не се базират на установени факти по делото, а на преценки и изводи от страна на П.. В случая, от значение е безспорно установеният факт, че лицето не е извършило назначеното му медицинско изследване, тъй като не се е явило в определеното болнично заведение.

Не се споделят и възраженията за нарушен принцип „Ne bis im idem“. Действително, по делото се установява, че жалбоподателя по-рано същия ден е бил спрял за проверка от служители на полицията и е отказал да му бъде извършен тест за наркотични вещества или техните аналози. За това е бил съставен АУАН серия GA, № 902334 от 11.02.2023г., за установено на 11.02.2023г. около 2.52 часа на кръстовище между [улица] и [улица] нарушение, свързано с отказа да се извърши тест за наркотици или техните аналози. На жалбоподателя П. е бил издаден и връчен талон за медицинско изследване №086398 за ВМА, което той не е извършил. От гореизложеното се установява безспорно, че се касае за отделни административни нарушения, които съобразно чл. 18 от ЗАНН подлежат на самостоятелно санкциониране. Цитираният принцип е приложим при установяване на пълно фактическо съответствие между две наказуеми деяния, т.е. ако лицето вече е било санкционирано за абсолютно същото нарушение или престъпление. В случаят се установяват различни по време и място административни нарушения, за които според цитираната законова разпоредба, следва да бъдат наложени и отделни наказания. Тези обстоятелства допълнително потвърждават извода на съда, че твърденията на жалбоподателя, че е имал желание да извърши назначените му медицински изследвания са недоказани и недостоверни, тъй като след първото спиране от полицейските служители, същият е продължил да управлява лекия автомобил и то не в посока към медицинското заведение, в което е следвало да извърши назначеното му изследване, а към аерогара С..

Представените от защитника на жалбоподателя доказателства, за отрицателна проба при изпробването му за употреба на алкохол с Дрегер Алкотест 7510 с ARDM 0217, не са относими към настоящото производство, доколкото същото касае отказа на П. да бъде изследван за употреба на наркотични вещества и техните аналози, а не за отказ за тестване за алкохол.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Предвид изхода на делото, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в тежест на жалбоподателя Б. М. П. следва да бъде възложено заплащането на направените разноски по делото за пътни разходи на свидетел, в размер на 21.34 лева, който следва да бъдат платени по сметка на АССГ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 79 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Б. М. П. с ЕГН [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-000761/14.02.2023 година по чл.171, т.1, б.“Б“ от ЗДВП на на полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Б. М. П. с ЕГН [ЕГН] да заплати на по сметка на АССГ, разноски по делото в размер на 21.34лева представляващи платени пътни разноски на свидетел по делото.

Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДВП.

СЪДИЯ: